

KAREL JAROMÍR ERBEN

KYTICA

Prebásnil
LUBOMÍR FELDEK

Ilustrovala
KATARÍNA VAVROVÁ

Perfekt
BRATISLAVA
2019

Zomrela matka, do hrobu ju dali,
siroty po nej ostali
a každé ráno na hrob prichádzali
a mamičku tam hľadali.

Uľútilo sa matke milých dietok
a jej duša sa vrátila,
premenila sa v drobnolistý kvietok
a vlastný hrob ním pokryla.

Spoznali deti podľa dychu matku,
spoznali ju a plesali
a skromný kvietok, čo má vôňu sladkú,
materidúškou nazvali.

Materidúška milej vlasti našej,
vy naše prosté povesti!
Na dávnom hrobe som ťa kvitnúť našiel –
kam ťa mám vyslať na cesty?

Kyticu skromnú z teba najprv spravím,
zlatá stužka ťa ovinie –
do šírych krajín pôjdeš ku tým pravým,
ku svojej blízkej rodine.

Azda sa nájde dcéra materina,
ktorá ťa spozná po vôni,
azda si nájdeš niektorého syna,
čo k tebe srdce nakloní.

POKLAD

I

Na pahorku medzi bukmi
kostolíček s vežou nízkou.
Ponad háje budí zvukmi
dedinu, čo leží blízko.
Nie je to však zvonček jemný,
čo zvučí cez šire polia –
je to rachot dreva temný,
zvúci národ do kostola.

Už z dediny k Božej sláve
nahor beží zástup hojný,
dedinský ľud bohabojný –
veď je Veľký piatok práve.

V chráme smutno: holé steny,
celý oltár v černi flóru,
na flóre kríž zavesený
a pašije zvučia z chóru.

A čo sa to belie v lese,
v čiernom lese za potokom?
To z dediny kráča žena
a v náručí čosi nesie.
Kráča žena bystrým krokom,
sviatočne je oblečená,
kráča stráňou za potokom –
pacholiatko malé nesie.

